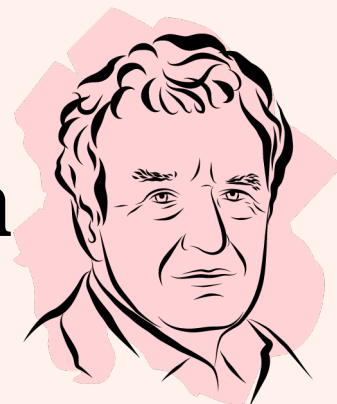

En toen schoot het in mijn rug door het gedram van Greenpeace en co

Sinds ik het uniformerende juk van de jeugd afwierp, heb ik een hekel aan de milieubeweging. Als student scheikunde, geschokt door de vervuiling een halve eeuw geleden, was ik nog een blauwe maandag lid van de net opgerichte Vereniging Milieudefensie.

Toen ik in 1977 werd aangenomen bij *NRC Handelsblad*, heb ik dat opgezegd. Een verslaggever moet onpartijdig zijn en daar hoort geen lidmaatschap van een milieclub bij. Een paar jaar later kreeg ik in de gaten dat de vervuiling spectaculair aan het dalen was. Ik verwachtte dat ze bij de milieubeweging van blijdschap een kuitenflicker zou maken, maar ze zwegen. Toen drong tot me door wat zij willen: dat wij menen dat het slecht gaat met het milieu, opdat we legaten aan Greenpeace overmaken en de overheid jaarlijks miljoenen subsidie schuift naar al die milieclubs. Hun verdienmodel is liegen en overdrijven.

Voor alle duidelijkheid, in landen met heuse vervuiling zoals China en India verrichten Greenpeace en co nuttig werk. Dus moeten ze daarheen verkassen. Natuurlijk is het leuker om in Amsterdam te werken en daar verdienen ze ook meer (een goede milieuactivist – zo iemand als Diederik Samsom vroeger bij Greenpeace – verdient een ton), dus daarom zou de overheid moeten bijspringen en elke activist die naar China of India gaat een vertrekpremie meegeven.

Mijn ergernis nam de afgelopen decennia voortdurend toe. Het is absurd dat Greenpeace zich al die tijd verzet tegen Gouden Rijst, een uitvinding die honderdduizenden mensen in de Derde Wereld van blindheid kan genezen, en ik vind het nog raarder dat niemand daar boos over is, op anderhalve man en een paardenkop na.

De milieubeweging heeft – *pardon my French* – schijt aan het milieu. Milieubeleid kost geld. De Schotse data-onderzoeker Hannah Ritchie (verbonden aan de website Our World in Data) schrijft in haar boek *Not the End of the World* uit 2024: 'In rijke landen dalen de koolstofemissies, het energiegebruik, de ontbossing, het kunstmestgebruik, de overbevissing, plasticvervuiling, luchtverontreiniging en watervervuiling allemaal, terwijl deze landen nog steeds rijker worden.'

Greenpeace en co streven naar minder welvaart (*degrowth*) en dus minder geld voor groen beleid. Ook houden de koene milieuridders nu al een halve eeuw kernenergie tegen, dat niet alleen vervuiling maar ook de opwarming terugdringt.

Bij al deze kommer en kwel schoot het ook nog in mijn rug. Ik tik dit stukje in een Frans landhuis met een weelderige voor- en achtertuin. Alles wat groeit en bloeit is welkom hier, zodat het wemelt van planten die wel onkruid worden genoemd: boterbloemen, klaprozen en klaver.

Alleen groeit dat fraais ook op het grindpad en dat is niet de bedoeling. Vroeger had je daarvoor glyfosaat (ook wel RoundUp geheten). Dat doodt ongewenste planten met wortel en al en is ongevaarlijk voor mens en dier. Nee, het is zo goed als zeker niet kankerverwekkend, zo is in tig studies aangetoond. Nee, het veroorzaakt geen Parkinson. Het is zelfs honderdmaal minder toxisch dan vitamine D3. En het werkt. Spuit glyfosaat en na een dag trek je het onkruid moeiteloos uit de grond.

Maar de milieubeweging (met steun van slecht geïnformeerde journalisten, huisartsen en neurologen) voert actie tegen glyfosaat en andere pesticiden, in de hoop dat de mensen en de ministers geld blijven overmaken. Omdat Greenpeace via Diederik Samsom (GroenLinks-PvdA) macht had in Brussel, heeft de Europese Unie glyfosaat verboden voor particulieren.

In het dorp probeerde ik het toch. Misschien nog wat ergens achter in een schuurtje? *Mais non*, zei de verkoper met de guetige ogen, wellicht nog in Spanje. Vindt u daar glyfosaat, wilt u het dan aan mij doorverkopen? Ook ik heb last van onkruid en met de middelen die ik moet aanprijzen, krijg ik het niet weg.

Ik dacht: haha, die overdrijft. En dus ik aan de slag met zijn milieuvriendelijke product. Daar zit pelargonzuur in. Maar dat spul (zusje van azijnzuur) maakt alleen de blaadjes bruin en doodt de wortels niet. Daardoor moet je het keer op keer spuiten – dat is goed voor de biodiversiteit zeg! – en vervolgens alsnog vreselijk je best doen om met verlostangen het tegenstribbelende onkruid uit het grindpad te trekken.

En dus verrek ik nu van de rugpijn. Jullie worden bedankt, zeurpieten van de milieubeweging.

Het verdienmodel van de milieubeweging is liegen over vervuiling